

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 301. szám

2018. május

Szeretettel köszöntjük az édesanyákat, nagymamákat, dédnagymamákat!

Köszöntő

Egy kis verset sugott nekem
A szerető szívecském,
Megtanultam, s el is mondom
Édesanyák ünnepén.
Reggel imám azzal kezdem,
Este azzal végzem,
Az én édes jó anyámat
Áldd meg, s tartsd meg, Isten.

Pünkösdi magatartás: várakozás

Mitől ember az ember? A Biblia első és talán legfontosabb válasza erre a kérdésre: „...megformálta az Úristen az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte orrába.” (1Móz 2,7) A legnagyobb adottságunk a lélek, ez jelenti legmélyebb valónkat. Mitől embertelen az ember? A közbeszéd válasza: ha lelketlenül viselkedik. Különleges bibliai felszólítás a „teljetek meg Lélekkel” (Ef 5,18), hisz milyen titokzatos ez, annyira természetesen van utasításba adva. Miért és hogyan lehetséges? Az ószövetség ígérete és titka Isten jelenléte, ami nélkül Mózes mozdulni sem akart (2Móz 33,14-16). Az újszövetség előzetes ígérete Isten jelenléte, amit a paradicsomi kiűzetés óta nélkülözött a teremtmény-ember (Jóel 3,1). A jelen nagy szüksége minden embernek és minden

közösségnek, családnak, gyülekezetnek és népnek is, hogy Isten Szentlelke hatással legyen rá. Mit tehetünk ezért? Jézus pünkösöd előtti felszólítása ez volt ezzel kapcsolatban: „...várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.” (ApCsel 1,4-5)

A tanítványoknak Jézus szavára volt mire várni. Ma mire vár a hívő ember? Ma tud várni a hívő ember? Tudja ma az ember, hogy mire érdemes várni?

Gyermekkoromban természetesnek tettem, hogy ha az imaházban volt valamilyen alkalom (imaóra, bibliakör, zeneóra, istentisztelet, ökumenikus együttlét, ifjúsági óra, fizikai munka vagy bármi más), mentem, ha szükség volt rám, ha nem, akár értettem a prédikációt vagy az elhangzotakat, akár nem. Az imaház az a hely volt, ahol „ott lenni” önmagában is rendkívülinek hatott, és teljesen kézenfekvőnek tűnt. Egyszerűen csak ott voltam. Aztán egyszer csak megrendített a Lélek, és örömmel adtam az életem Istennek, megtértem. Majd egy alkalommal imaházba menet elgázolt egy autó, a kórházi ágyon eszmélődve pedig kiformalódott bennem az elhívás a szolgálatra. Csak ott voltam, de mindig ott voltam. Nem tudtam mikor minek kellett volna történnie, csak része akartam lenni annak, ami éppen történik. Így hát, amikor

Isten meg akart érinteni, ott voltam, készen.

Mivel ünnepelhetnénk jobban a pünkösdi eseményeket, mint azzal a természetességgel, amire Jézus akkoriban buzdította az övéit? Várni a Szentlélekre! Várni Istenre sok helyzetben igen nagy erény lehet. Várni Istenre, amikor igazságtalanság ér, azaz törekedni arra, hogy mi megmaradjunk az igazságos tettek és szavak világában. Hadd szolgáltasson Isten igazságot az ügyünkben. Várni Istenre, amikor emberek megtérésén fáradozunk, nem kipréselni belőlük a döntést a megtérésre, hanem egyszerűen bizonyosságot tenni és figyelni, hogy amikor mutatkoznak a Szentlélek általi érintettség jelei, akkor segíteni, bátorítani tudjunk alkalmas időben. Várni Istenre, mielőtt úgy döntenénk, hogy helytelen eszközökkel oldjuk meg a problémáinkat, hisz az nem lehet, hogy Isten bűnre kényszerítsen a „késésével”. Természetesen, ha a gyülekezetben sem kevesebbet, mint az Istennel való közösséget várjuk a Szentlélek által, meghatározhatja minden emberhez, eseményhez, helyzethez való hozzáállásunkat.

Jézus Krisztus, aki meghalt a bűneinkért, akarta, hogy az ember életében kiteljesedjen a Szentlélekkel való közösség. Ez egy történelmileg kiemelkedő időpontban indult, de mégis, valamennyi ember személyes szüksége ma is. Ezen múlik, hogy lelkiek leszünk-e vagy sem. Ezt nem varázsoljuk, kikényszerítjük, kikönyörögjük vagy előidézzük, hanem várjuk.

Katona Béla

Mennybemenetel

Manapság nagyon kevesen emlékeznek meg, és még kevesebben ünneplik Jézus mennybemenetelének napját, még az úgynevezett keresztyén világban is. Csak azok ünneplik, akik hiszik, hogy Jézus feltámadt és mennybe ment, és azért ünneplik, mert ez a biztosítéka annak, hogy mi is mennybe megyünk! Hiszen Ő

megígérte, és amit megígért, azt be is tartja: „...ha nem így volna, vajon mondtam volna nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14, 2-3)

Várjuk azt a boldog napot, amikor ez beteljesedik. De ennek a beteljesedésnek feltételei is vannak:

1. Istennel járni. „Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert Isten magához vette őt.” (1Móz 5,24)

2. Hűségesnek maradni Istenhez minden körülmény között, bátran szembeszállni azokkal, akik Isten ellenségei, és maradéktalanul teljesíteni Isten parancsait. Ezt tette Illés, és Isten magához ragadta őt (2Kir 2,11).

3. Jézusnak szolgálni és Őt követni. „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.” (Jn 12,26)

4. Olyanná válni, mint a kisgyermek. „Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.” (Mt 18,3)

5. Érezni kell, hogy lélekben szegények vagyunk, és Istenre van szükségünk. „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.” (Mt 5,3)

Úgy élünk ezen a földön, mint akik tudjuk, hogy nem ez az igazi hazánk: „Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” (Zsid 13,14) Az igazi hazánk a menny: „Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül” (Fil 3,20). Nem félünk a haláltól, mert „Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.” (2Kor 5,1) Ki előbb, ki utóbb megy oda, de ott találkozunk! Isten segítsen, hogy úgy legyen.

Varga Lajos

Fölépítelek még, és fölépülsz

Múlt év szeptember 20-án reggel vérvételre, majd dolgozni indultam, de csak egy hónap múlva érkeztem haza, mert még aznap kórházba rendelték, és ott tartottak. Még föl sem fogtam, hogy leukémiát diagnosztizáltak, már indították is a kezelést a láthatatlan ellenség ellen. Az Úrba kapaszkodtunk, és mivel „nagy családban élünk”, a gyülekezethez fordultunk újra. Hét évvel ezelőtt, amikor Ádám fiunk volt élet és halál között, megtapasztaltuk ennek az igének az erejét: *”Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” (Jak 5,16b)* Hihetetlen erőt éreztem és könnyeim csak a meghatottságtól peregtek, amikor sorra hallottam milyen sokan imádkoznak értem a gyülekezetben, szerte az országban és az országhatáron kívül. Úgy éreztem, mintha egy láthatatlan hadsereg emelne fölfelé, az Úr elé egy nagy összefont hálóban. A másik láthatatlan erő Isten igéjéből áradt felém. Ezt az ígéretet kaptam, ahogy megtudtam a rossz hírt: *„Fölépítelek még, és fölépülsz, Izráel szüze. Fölékesíted még magad, és kézi dobokkal lejtessz táncot a vigadozók közt.” (Jer 31,4)* Tudtam, hogy még életben maradok, de tudtam azt is, hogy még sok szenvedés vár rám, de *„Akik az Úrban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll.” (Zsolt 125,1)*

A második kezeléssorozatnál a kemoterápia nagy pusztítást végzett a szervezetemben. Nagyon rosszul voltam, és nagyon „mély gödörbe kerültem”. Egy testvérnő - akit még csak nem is ismerek személyesen - ezt az ígét küldte nekem: *„...Ki is húzták Dánielt a veremből, és semmi sérülés nem volt rajta található, mert hitt Istenében.” (Dán 6,24b)* Hittem, hogy az Úr meg tud őrizni. A feltámadási ige is nagy reménységgel töltött el, amit novemberben kaptam: *„...az Úr angyala leszállt a mennyből, odament, elhengerítette a követ, és leült rá.” (Mt 28,2)* Hittem, hogy az Úr az, aki ki tud hozni a sötétségből az életre.

A legtöbb betegársamnak a kemoterápia után nem jöttek elő a sejtek, nem éledtek újra a csontjaik. Én hittem, hogy egyedül az Úr az, aki meg tudja eleveníteni a kiszáradt csontjaimat (Ezékiel 37. rész). Ugyanakkor megdöbbenő volt számomra, hogy betegársaim között még a nagy nyomorúságban is sokan mennyire megkeményítik a szívüket, elutasítják az evangéliumot, és inkább hamis istenekhez fordulnak. Az orvosok, nővérek pedig előszeretettel hangsúlyozzák a pozitív gondolkodást, a jó hozzáállást. Ez azonban nekem így csak egy szlogen, egy üres lufi, nincs mögötte erő, csak az emberi akarat. Természetesen ez is szükséges, de önmagában kevés. Egyedül Isten az, aki megújít, megelevenít, Isten az, akinél minden lehetséges.

Hosszú volt az út, amíg elérkeztem a gyógyuláshoz, és hálával mondhatom: *„Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.” (Jer 17,14)*

Váci Ágota

Húsvét az anyaotthonban

Az Út a Reményhez Alapítvány (volt Gabonamag) önkéntes munkatársaiként gyülekezetünkben néhányan részt vettünk a húsvéti alkalmon a pesterzsébeti anyaotthonban. Rendszeres látogatásaink alkalmával sokat éneklünk, játszunk, és bibliai tanításokkal szolgálunk a gyerekek felé. Húsvét üzenetét ebben az évben a Palánta Bábcsoport közvetítette a gyermekek felé, akik a Szigetszentmiklósi Baptista Gyülekezetből érkeztek, és a gyermekek nyelvén íródott bábelőadás útján mondták el az evangéliumot. A húsvéti időszak erre különösen is alkalmas.

A báb történetben Kati és Pisti elutaznak a nagymamához húsvétra. A gyerekek nagyon készülnek a tojásfestésre. A nagymama udvarában él Piri tyúk és Burkus kutya. Örülnek a kis gazdáik érkezésének, tudják,

hogy itt a tojásfestés ideje, Piri tyúknak sok most a dolga. Megbeszéljük, hogy Burkus kutyus majd vigyáz Pirire és a tojásaira, ám elnyomja az álmot, és eközben Vörös Valér, a róka elrabolja a tojásokat, majd Piri tyúkot. Burkus azonban a segítségére siet, és kimenekíti a róka karmaiból a tojásokkal együtt. Nagymama elmeséli nekik a feltámadás ünnepének üzenetét: kétezer évvel ezelőtt Jézus Krisztus, Isten Fia szertejárt itt a földön, tanította az embereket Isten dolgairól, gyógyított, megszabadította őket betegségeiktől, fájdalmaiktól, megkötöttségeiktől. Csak jót tett az emberekkel. Mivel Izrael vezetői nem fogadták el Isten beszédét, emiatt elfogták, és halálra adták Jézust. Két lator között keresztre feszítették a Golgota hegyén. Az Úr Jézus a kereszten elhordozta a mi bűneinkért a büntetést, hogy nekünk ne kelljen a bűneink miatt meghalunk, hanem élhessünk örökké! Csak el kell fogadnunk a megváltást. Ugyanúgy jött el értünk és mentett meg minket Jézus a haláltól, mint Burkus kutya a tyúkocskát a rókától. Jézus Krisztus ma is él! És mivel Ő él, mert feltámadt, ma is lehet vele beszélni. Mi is beszélhetünk vele!

A bábjáték előtt sokat énekeltünk, utána pedig visszakérdezéssel, összefoglaló üzenettel, imádsággal folytattuk az alkalmat.

A bábelőadás a gyermekek hétköznapjait jelenítette meg. A konfliktusok is olyanok, amiket a gyermekek nap mint nap átélnek. A megoldások azonban a bibliai értékeket tárják eléjük. Olyan életfelfogást és értékrendet állít szemük elé, amely a tisztességes, jóságos és becsületes emberképet teszi kívánatossá előttük.

Az előadás nagyon mélyen érintette meg a kicsiny nézőket. A bábok élő személyek a számukra, a történetek teljesen bevonták őket. Erkölcsi ítélőkészségüket, értékrendjüket mélységesen megmozdítja minden, amit látnak, hallanak. Évekig, sőt, egész életükön át megmarad, amit így átéltek. A cél, hogy a Biblia iránymutató értékei - a vizuális eszközök bevonásával - a gyermekeket még mélyebben hassák át,

hétköznapjaikra még teljesebben hassanak ki.

Hisszük, hogy azok a gyerekek, akik az evangéliumon nevelkednek, hitelt érdemlő gyermektanítóktól hallják, látják az üzenetet, nem fognak belesodródni azokba a kelepccékbe, amik a gyermekek számára vannak kitéve. Az evangélium üzenete bejut a kis fejcskébe, és elfoglalja gondolataikat. Választ kapnak kétségeikre és félelmeikre. Hálásan köszönjük a bábcsoport minden tagjának ezt a szolgálatot.

Szell Andrea

Ki vagyok, mi vagyok?

Izgalommal és nagy lelkesedéssel vártuk az április 15-i női konferenciát, amelyen Tapolyai Emőke „Ki vagyok, mi vagyok?” c. előadását hallgathattunk meg népes női táberral, hiszen kb. 140-150 fő jött össze gyülekezetünkben.

Megpróbálom összefoglalni az elhangzottakat. Katonáné Nóri köszöntése után kerületünk Szivárvány iskolájának igazgató-nője kapott néhány percet arra, hogy beszámoljon a szeptembertől induló baptista általános iskoláról. Ezt követően Bazsinka Ivett, a konferencia főszervezője köszöntött bennünket a Gal 5,13 alapján, és azzal bátorított minket, hogy szeretetben szolgáljunk Istennek és egymásnak, valamint azt kívánta, hogy tudjuk úgy letenni minden terhünket, hogy Isten átadhassa üzenetét. A köszöntések után éneklés következett, mely ráhangolta szívünket az előadásra.

Az előadás prezentációjának nyitó diáján egy sakkfigura volt, egy koronázott paraszt. Ki vagyok? Mi vagyok? Majd Tapolyai Emőke híres emberek fotóit mutatta be, akik közül talán a legismertebb, a sokak által kedvelt és szeretett Diana hercegnő, akiről csak a halála után derült ki, hogy bulémiás volt. A hírességek között szerepelt még Victoria Beckham, Demi Moore, Michael Jackson, akik mind más és más súlyos önellfogadási problémával küzdöttek. Mi

lehet amögött, hogy ilyen híres, tehetséges emberek ekkora mélységeket élnek meg? Korunk nagy kísértése, hogy jól nézzünk ki anélkül, hogy jól éreznénk magunkat. Azonban nagy rejtély, hogy mi van bennünk, mire alapozzuk életünket. Mi van a mélyben, és mi hajt előre? Mi határozza meg identitásunkat? Nagy kérdés, hogy a teher összeroppant, ahonnan nehéz felállni, vagy csak meghajlít? Csiszol-e vagy sem? Mi az, ami erőt ad? Hogy beszélnek rólam? Hogyan definiálom önmagamot? Ezekre a kérdésekre kerestük a válaszokat.

Mint minden embernek, nekünk is vannak alapvagyaink. A nőkre különösen jellemző, hogy szeretjük biztonságban érezni magunkat. Vágyunk arra, hogy egyediek és különlegesek legyünk, szeressünk és szeressenek, gyönyörködhessünk és gyönyörködjenek bennünk, beteljesedést és értelmet találjunk az életben, és fontos, hogy valahova tartozzunk. A probléma az, hogy mindannyian kaptunk sebeket. A seb jellemzői, hogy fertőződik, udvara van, piros, gennyedzik. A sebek folyamatosan módosítják, befolyásolják viselkedésünket. A seb heggedéssel is gyógyulhat, amit mindig látni fogunk. Ha sebet kapunk, akkor következtetéseket vonunk le, de ezek hazugságok, mert azt súgják, hogy nem olyan vagyok, amilyennek Isten teremtett. Ezek a hazugságok táplálják az érzelmi káoszt. Megsebzett lelkünkkel nehéz tovább élni, ha saját magam sem hiszem el, hogy Isten mennyire szeret. Az ember ilyenkor igyekszik lelki fájdalomcsillapítókat használni, de egy idő után az adag már nem elég, és a dózist emelni kell, ami függőséget okoz. Az ember sok mindentől tud függeni, pl. megfelelés, tökéletességre való törekvés. Érdemes-e akkor fájdalmat csillapítani, vagy szembe kell nézni a sebbel?

Mi az igazi identitásom? Az, ahogy válaszolok a sebzésemre. A fájdalom egy figyelmeztető jelzés, amit vagy megoldunk, vagy fájdalomcsillapítóval elnyomunk. A mai társadalom arra törekszik, hogy ne érezzünk fájdalmat, „bizonyítsd be, hogy mi

vagy”. De nem az a kérdés, hogy mi vagyok, hanem az, hogy ki vagyok. Nekünk mi a függőségünk, mi az, ami bálványá lett, csak hogy ne fájjon?

Hol vagyok bekorlátozva? A lelkem szabad? Mert a szabadság választható. Jézus ember lett, ismer minket, tudja milyen az, ha magányosak vagyunk, ha elárulnak minket, vagy ha egész nap beszélünk, és mégsem értenek meg. Ez a Jézus azt mondja, hogy szabadságot akar nekünk adni. A mi hitünk arról szól, hogy tudjuk, Jézus elküldte a Vigasztalót, aki egy percre sem hagy egyedül minket. És vajon milyen lenne az életünk, ha minden percben tudnánk, hogy kik vagyunk, és nem számítana, hogy a sebeink mit ismételnének a fejünkben, nem számítanak a hazugságok, hanem hisszük, hogy Jézus azt mondja, hogy az „elvégeztetett” értünk szólt? Mert ha engedjük, hogy a lelkünket ez átítassa, akkor nincs szükség fájdalomcsillapítókra, függőségekre, mert a világmindenség Ura, azt mondja: gyönyörködöm benned, enyém vagy, szeretlek téged.

Hogy kezdődik a gyógyulásunk? Első lépés, hogy elfogadom, hogy nem változtathatom meg a múltamat, és nem engedem, hogy uraljon engem. Második lépés, hogy őszinte vagyok magammal. Néhány fájdalomcsillapító: hatalom, szükségünk van mások helyeslésére, hogy egyediek, különlegesek vagyunk, túlzott törekvés a tökéletességre, fontosak lehessünk, az őszinte szeretet helyett felszínes kapcsolatok, gyönyörködjenek bennünk, karrier, élvezeti cikkek, idegen vallások. De a kérdés az, hogy mi miben sérültünk, hol fáj, és mivel csillapítunk.

A sérülések következtében identitásukká válik a betegség, és sokszor beceneveket aggatunk magunkra. Néhány „sérült” becenév: agresszív, pesszimista, alkoholista, kapcsolatfüggő, munkamániás, magányos, stb. Mi az én becenevem? Mi az, ahogy magamra utalok? Beceneveink a Sátán pecsétje identitásunk homlokán. Ahhoz, hogy szabadok legyünk, meg kell ismerni az igazságot. Ez összhangban van az igével. Így

szólt Jézus azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: "Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket." (Jn 8,31-32) Az igazság szabaddá tesz, mert az Isten igazsága az, hogy hozzá tartozunk, szeretve vagyunk, nem vagyunk egyedül, egyediek és különlegesek vagyunk, Isten gyönyörködik bennünk. De bátorság kell ahhoz, hogy ezt elhiggyük, mert a korábban felsorolt hazug meggyőződéseink nem ezt állítják. Bátorság kell ahhoz, hogy a hazugsággal szembenjünk. Isten eredeti terve nem a sebzés volt. Isten velünk együtt szenved, és harcol értünk. El akarja venni hamis beceneveinket, és új identitást akar nekünk adni. Ilyen új beceneveink lehetnek: értékes, győzedelmes, szeretett, kitartó, szabad, örvendező, bátor, élettel teli, gyönyörű, elégedett, különleges.

A délelőtt nagyon fontos gondolata volt, hogy Isten mutassa meg, hogyan lát engem, minket. „*Aki győz, annak adok az elrejtett mannából, adok neki fehér kövecskét is, és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.*” (Jel 2,17) Isten harcol az új becenevünkért, tartsuk meg!

Nagyon tartalmas és sok kérdést feszegető előadást hallhattunk, amiket az előttünk álló időszakban jól át kell gondolni. Köszönjük a szervezőknek, köszönjük a sok finomságot, amivel a nőtestvérek készültek, és köszönjük a férfiaknak, akik helytálltak az otthoni feladatokban.

Bán Andrea

Zsidó ünnep – Sávuot

Sávuot a hetek ünnepe és az új kenyér vagy aratás ünnepe pészáh után 50 nappal. Idén május 19. estétől 21. estéig ünneplik a zsidók (mi ekkor ünnepeljük a pünkösdöt).

Az ünnepnek két oka van: megemlékeznek a Sínai-hegyi törvényadásról, illetve az első gyümölcsök áldozatáról, melyet a korai aratásért való hálaadásként ajánlottak fel a jeruzsálemi szentélyben. Ezen az ünnepen mutatták be az új kenyeret (számos termés

társaságában: búza, árpa, szőlő, füge, gránátalma, olajbogyó és datolya), és ekkor ettek először belőle (3Móz 23,15-22).

A szukottal és a pészáhkal együtt a sávuot az ún. zarándokünnepek egyike, amikor a szentély fennállásának idején a zsidók Jeruzsálembé mentek, hogy áldozatot mutassanak be a templomban. Az egyiptomi szolgaságból való szabadulás (pészáh) csak a lélek és szellem szabadságának elérkezésével válhatott teljessé. Ezen az ünnepen ezt a teljessé vált szabadságot is ünnepli a zsidóság.

A legjellemzőbb sávuoti szokás a Tóra felolvasása. Általánosan elterjedt ilyenkor az otthonok és zsinagógák virágokkal, friss lombbal való díszítése, ezzel emlékeznek arra, hogy az isteni kinyilatkoztatáskor virágba borult a Sínai-hegy. Az ünnepen a zsidók tejes, túrós ételeket esznek, amivel a Tóra friss, éltető, tápláló erejét kívánják kifejezni: a Tóra az a tej, amellyel Izráelt mint gyermekét táplálja Isten.

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a kedves Gyülekezetet! Végre elérkezett a várva várt jó idő, és nemsokára az iskolának is vége van. Viszont addig még jó páran érettségivel vagy vizsgákkal állunk szemben, amihez sok erőre és kitartásra van szükségünk.

Az elmúlt hónapban sok lehetőségünk volt arra, hogy az előttünk álló hetekre bátorítást gyűjtsünk. Az egyik ilyen a Szegedi Baptista Ifjúsági Napok voltak, amit április második hétvégéjén rendeztek. A mi ifjúságunkból is többen részt vettünk rajta, így most az ő beszámolójukat olvashatják a Testvérek.

A következőkben *Gábora Botond* gondolatait olvashatjuk:

„Április 13-15. között részt vehettem egy nagyszerű ifjúsági konferencián Szegeden, ahol több száz fiatal volt jelen. Péntek délután érkeztem oda, és vasárnap délután értem haza. Ez volt életem első ifjúsági konferenciája. Felejthetetlen élmény volt, és

jól esett a szürke hétköznapok után kikapcsolódni, és Istennel tölteni a hétvégét. Floch Gábor volt az egyik előadó, aki tanulságos, üzenetekkel teli előadást tartott. Kollégiumban volt a szállásunk, ahol sok új emberrel ismerkedhettem meg. Szombat délután sportszemináriumon vettem részt, ahol mindenfélét lehetett sportolni. Majd este egy kanadai előadót hallhattuk, aki bűvész trükkökkel prédikált. A konferencia jól meg volt szervezve, és jó volt, hogy Istenre koncentrálni lehetett. A dicsőítések is szépek voltak. Nagyon áldott hétvégém lehetett.”

Lovász Petra pedig így számol be az eseményekről:

„Istennek hála, idén is lehetőségünk nyílt ellátogatni a Szegedi Baptista Ifjúsági Napokra, más néven a SZEBIN-re. Ez alkalommal az ifjúságunkból körülbelül tízen mentünk el a hétvégére, mely egy teljesen új szituáció volt. Az eddigi években többnyire 2-3 rendszeres látogatója volt a különböző városokban megrendezett ifjúsági konferenciáknak. A hétvége a péntek esti előadással kezdődött, és egészen vasárnap ebédig élvezhettük egymás társaságát. Az idő előrehaladtával nőtt a résztvevők száma is, így a vasárnapi alkalmon már közel 250-300 fiatal volt együtt. Az előadók személyében Floch Gábor (Balatonszemes), Francois Boudreau (Kanada, 15 éve szolgál misszionáriusként Magyarországon) és Balogh Barnabás (Szeged) gondolataiban és üzeneteiben merülhettünk el. A konferencia címe „Alapvetés” volt, ezért érdekesebbnél érdekesebb épületneveket adtak az előadásoknak címként (kísértetkastély, csűr, légvár). Hét éve merítkeztem be, és hatalmas feltöltődés volt részt venni egy olyan hétvégén, ami azoknak üzent, akik már rábízta életüket Istenre, de szükségük van arra, hogy újra és újra el tudjanak mélyülni abban, miért is döntöttek Jézus mellett. Így ezen a témán keresztül újra megbizonyosodhattam arról, miért is döntöttem amellet, hogy Istent teszem életem alapjává. Istennek hála elmondhatom, hogy feltöltődve

jöhöttem haza a konferenciáról, és új lendületet kaptam az előttem álló időszak teljesítéséhez Istennel karöltve. Hiszem, hogy a résztvevő fiatalok is hasonló üzenettel és élménnyel gazdagodhattak.”

És végül, de nem utolsó sorban, a következő idézettel szeretnénk köszönteni az édesanyákat anyák napja alkalmából:

„*Anya csak Nő lehet. Ez az ő kiváltsága. Az ő hivatása. A legszebb és legnehezebb. A legnehezebb, hiszen olyan hivatás, amely sosem ad szabadságot, soha nem enged pihenőt, állandó figyelmet, szeretetet, odaadást kér, vár, követel. Ám mégis szép. Mert csak ő ismeri a titkot. Az anyai szív titkát. Hogy miként válik egy új élet önálló emberré.*”

(Csitáry-Hock Tamás)

Kovács Kamilla

Apropó - 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek aktuális „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is jobban megismerjük egymást, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat működése szerint az aktuális interjúalanyunk továbbadja a „hólabdát” egy másik testvérnek. Ennek jegyében **Horváth Juliannával** beszélgettem, ennek a kivonatát ismerhetik meg a lap olvasói:

1. *Nem találkoztunk néhány hete, Julika néni nem tudott az imaházba eljönni. Mi az, ami erőt ad, amikor nem tud úgy járni, és egészségileg nincs annyira jól?*

Az ima és a kedvesség ad erőt. Mindig hívnak az imaházból is többen, imádkoznak értem, vagy elvisznek autóval az orvoshoz. Én is imádkozom, és akkor az Ige, ami épp eszembe jut, erőt ad nekem. Kérem a Jóistent, hogy segítsen. Valamikor csak úgy tudok felkelni az ágyból, hogy imádkozom - és csak azután tudok lábra állni. Ez egy

bizonyoságtétel a Jóistenről.

2. *Hogy telnek a mindennapjai, mond nekünk néhány példát?*

Szeretek sétálni (csak sajnos régóta fájnak a lábaim), kicsit olvasni, tevékenykedni. Az imaházi ruhaosztásnál is ott üldögéltem - nem volt nagy munka, de csináltam. Szeretek ott lenni az imaházban, bár délután legtöbbször már nincs erőm elmenni. Megnyugvást ad, békesség jön fel a szívemben. Jó a lelkipásztorunk prédikációját és a gyerekek énekét hallgatni.

3. *Mit tudhatunk meg a családjáról?*

Négyen voltunk testvérek, és unokatestvéreimmel együtt mind össze-jöttünk karácsonykor, jó volt a nagycsalád. Minden testvérem és unokatestvérem már meghalt. Van egy lányom és egy unokám, akik Amerikában élnek. Messze vannak, és volt, hogy 24 órát is utaztam hozzájuk. Háromszor voltam kint náluk, de az orvos már nem tanácsolja, hogy vállaljam az utazást. Rajtuk kívül van egy fiam, aki egy otthonban él.

4. *Mi az, ami örömet ad Julika néninek?*

Amikor az utcán vagy az imaházban gyerekeket látok játszani, annak örülök. Beszélgetek is velük, általában visszakérdeznek és aranyosak. A múltkor felhívott a lányom az unokámmal. Az unokám kis barátja is odajött a telefonhoz, és énekelt nekem. Egyházi iskolába járt, ott tanulta az éneket, és szép hangja volt. Mondtam is a lányomnak, hogy milyen barátságos kisfiú.

5. *Mi az az igevers, ami mostanában közel áll Julika nénihez?*

Mikor daganatos beteg voltam, ez az Ige nagyon sokat adott nekem: „*Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.*” (Ézs 41,10) Mindig kézen fogva járok Jézussal és Istennel – Ő minden problémán átsegít.

A szokásos utóirat a részemről: a beszélgetések elolvasása után van arra lehetőség, hogy imádkozzunk érte, és telefonhívással, kérdéssel vagy kedves

hozzászólással megkeressük az aktuális interjúalanyunkat ☺

Palotai Krisztina

Arra biztatom a testvéreket, hogy bátran írják meg gondolataikat az újságba, hiszen ez is egy fórum, ahol a hitünket, hálánkat, kéréseinket, élményeinket igazgyöngyként megoszthatjuk egymással. (Simon Lídia)

Következő lapzárta: május 25.

Programajánló (tervezet)

- Máj. 13. Közösségi vasárnap
Máj. 20. Pünkösd
Máj. 21. Énekkari kirándulás
Jún. 25 - 29. Gyülekezeti gyerektábor
Júl. 11 - 14. Gyülekezeti csendesnapok
Júl. 25 - 28. Gyülekezeti csendesnapok
-

Állandó alkalmaink, kapcsolat

- Istentisztelet:** vasárnap 10 és 17 órától
Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9:00 - 10:00 között
Bibliaóra: csütörtök 18:30
Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00
Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt
Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30
Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján
Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00
Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58. (Ady E. - János u. sarok)
Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458
Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604
Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Technikai munkatárs: Gál Tamás galtamas12@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu